

DESIRE®

Naima Simoneová
První hřích

NAIMA SIMONEOVÁ

PRVNÍ HŘÍCH

PŘEKLAD

JARMILA BRYHOVÁ

Milá čtenářko,

v červenci jsem Vám nachystal příběhy, které přímo volají po tom, abyste si našla klidnou chvíli někde venku na čerstvém vzduchu, posadila se s nimi do stínu a nechala se unášet do světů, kde plane vášně, svírají se srdce a emoce získávají vládu nad rozumem. Ano, tak to je, přestože všichni mužští hrdinové červencových titulů se pyšní chladnou logičností, neústupnou cílevědomostí a přesvědčením, že nejdůležitější je hlavně neztratit kontrolu nad svým životem! Asi se již usmíváte. Jak si lze udržet kontrolu nad svým životem, pokud ho opravdu žijeme, pokud se stýkáme s živými lidmi a pokud milujeme? V tu chvíli do něj vstoupí tolik proměnných, že nějaká představa kontroly vypadá jako pohádka pro děti.

Ať již tedy sáhnete po kterékoli romanci, věřím, že si četbu krásně užijete a že mé příběhy přispějí k pohodovému času Vašeho léta.

S láskou

Váš Harlequin

Naima Simoneová

PRVNÍ HŘÍCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Ruthless Pride

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Jarmila Bryhová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2020 by Harlequin Books S.A.

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6589-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6590-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6591-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Pokud jsi svého úspěchu dosáhl usilovnou prací a poctivostí, nikdy se za něj neomlouvej.“

Joshua Lowell si neslyšně zopakoval citát od Franka Sonnenberga, jeden z nejoblíbenějších svého otce. Stiskl si kořen nosu a tiše, zlostně zavrčel. Obrovská škoda, že se Vernon Lowell neřídil tím, co kázal, pomyslel si. Na základě tohohle citátu by se otec musel omlouvat stále dokola, ať už je kdekoliv, v pekle nebo v bungalovu v nějaké zemi, která nevydává stíhané osoby.

Joshua sklonil hlavu a soustředil se opět na tabulkový procesor zobrazující výnosy a ztráty z uplynulého měsíce, týkající se investic hedgeového fondu Black Crescent do akcií telekomunikační společnosti. V porovnání se stejnou dobou v minulém roce se ty investice vyvíjely dobře. Budou mít slušnou návratnost, klienti se obohatí a Black Crescent obdrží vysoké správní a výkonnostní poplatky...

Joshua se na rozdíl od otce držel tradičnějších investic jako jsou akcie, obligace, komodity a nemovitosti. Vernon se nebál rizika, díky čemuž se stal jedním z nejbohatších mužů ve státech New York, New Jersey a Connecticut. Neznal strach a vrhal se do každého dobrodružství, což mu napomohlo rozmnožit miliony, které se svými pečlivě vybranými klienty investoval do vysoce výnosných portfolioů, a přeměnil tak svou investiční butikovou firmu v jednu z nejúspěšnějších v celé dané oblasti.

A tahle vlastnost ho dohnala také k tomu, že připravil své vybrané klienty o miliony. Čímž je zničil.

Takže ne. Ať se klidně povídá, že jsou Joshuova obchodní rozhodnutí zkosnatělá a dokonce příliš konzervativní, ale on nebude nic měnit. Na bezpečnosti jeho rozhodnutí záleží existenční jistota a budoucnost příliš mnoha lidí. Nehodlal se stát dalším Lowellem, který zklame jejich důvěru. Který je zničí.

Když Vernon zmizel, stal se Joshua posledním mužem v poli jak pro firmu, tak pro svou rodinu. Protože otec se nevypařil pouze s penězi klientů, ale také s rodinným majetkem. Takže i když se poslednímu muži chtělo občas křičet a zuřit, jak je všechno nespravedlivé, chtělo se mu naříkat žalem a svíjet se hanbou, jež v něm tepala jako druhé srdce, chtělo se mu oplakávat konec svých snů, poslední muž *nemohl* udělat chybu ani ochabnout.

Nemohl si to dovolit. Doslova.

„Joshi, vnímal jste, co jsem vám právě řekla? Samozřejmě že nevnímal.“ Haley Shawová, jeho výkonná asistentka, si podrážděně odfrkla a odpověděla si sama na otázku. „Nebo mě prostě ignorujete? Měl byste dávno vědět, že tyhle triky na mě neplatí,“ dodala bojovně. „Ať už děláte cokoli, může to chvíli počkat. Tohle je důležité.“

„Haley. Teď se mi to nehodí,“ namítl Joshua, aniž by vzlédl od tabulkového procesoru.

„Omlouvám se, že ruším,“ ozval se rázný, ale nesmírně ženský hlas bez jakéhokoliv náznaku lítosti. „Obávám se, že tohle nemůže počkat.“

Obrazovky počítače se chopily ze stran malé, štíhlé ruce s nenalakovanými nehty. Joshua na ně vytřeštil překvapeně oči a chvíli nebyl schopen ničeho jiného. Uhranutě se díval na krátké, přirozeně upravené nehty a tenké, světle modré žilky pod opálenou pokožkou. Proč ho popadla zvláštní, ale silná touha

dotknout se ústy místa, kde se ruka střetávala se zá-
pěstím, a začít sát?

Zatraceně. Tyhle ruce jsou určené k sexuálním
hrátkám.

Rychle se pokáral, ale to mu ještě nezabránilo
v tom, aby nepřešel očima po pažích v bílých ruká-
vech, nahoru k úzkým ramenům polozakrytých svět-
le hnědými vlasy se zlatavými odlesky, po ladném
krku a lehce zašpičatělé, umíněné bradě až k obličejí,
který byl... *zatraceně*.

Joshua se přinutil opřít o opěradlo kancelářské
židle a dal si při tom záležet, aby se mu nepohnul
jediný sval v obličejí. Nasadil chladný, nepřístupný
výraz, který se naučil používat před patnácti lety ke
své sebeobraně. Ale uvnitř... uvnitř se v něm roz-
běsnila touha silná jako uragán ničící všechno, co
se mu postaví do cesty. Připadal si jako poslední
překážka, která mu odolává, roztřesený až do nitra
základů.

Upíraly se na něj stříbřité oči s hustými řasami,
v nichž se zračil nezakrytý hněv. Měl před sebou
úžasně lícní kosti dodávající smělou sílu jinak něž-
ným rysům. Lehce zkosený nos a ústa, kvůli kterým
se musel chytit područek židle, jako by byly záchrán-
ný kruh. Musel se vši silou držet, protože by nejradši
vyskočil z bezpečí pevné paluby a ponořil se do ši-
rokých, plných úst. Předvedl jim, k čemu byla stvo-
řena. Ukázal, jak jim můžou oběma přinést radost
a naplnění...

V přirození mu duněla ozvěna bušícího srdce,
v rytmu potřeby, která se ho zmocnila.

Ta niterná reakce na neznámou ženu, na ženu, jež
vtrhla bez pozvání do jeho firemní kanceláře, ho sil-
ně znervóznila. Tak přimhouřil oči a stáhl koutky úst
do pohrdavého úsměšku.

Haley si povzdechla. „Joshuo, dovolte, abych vám

představila Sophii Armstrongovou,“ pravila s nepřeslechnutelnou odevzdaností.

„O Sophii Armstrongové jsem nikdy neslyšel,“ sdělil Joshua chladně své asistence, pohled stále upřený na ženu před sebou. Instinktivně poznal, že neznámá představuje hrozbu, ohrožuje jeho časový plán, jeho pečlivě rozvržený den... jeho sebeovládání.

„To jméno by vám bylo povědomé, kdybyste se obtěžoval zvednout telefon, nebo odpovědět na mé mail,“ zavrčela údajná Sophie Armstrongová a povytáhla tmavé obočí. „Snažila jsem se s vámi spojit, pane Lowelle, ale vy jste se schovával a odrážel všechny moje pokusy.“

Joshua se zamračil. Ano, měl v poslední době víc práce než obvykle, ale na něco takového by si pama-toval. „Neschovávám se, ani nic neodrážím.“ Ani kdyby to s největší radostí udělal. „A rozhodně se neschovávám před někým, kdo má tolik drzosti, že vrazí bez pozvání a bez předchozí domluvy do mé kanceláře. Když už jste tady, dávám vám přesně třicet vteřin, což je o dvacet devět vteřin víc, než bych dal komukoliv jinému, abyste objasnila, co po mně, krucinál, chcete.“

Kdokoliv jiný by ucukl a stáhl se, vyděšený ledovým chladem v jeho hlase. Ale Sophie Armstrongová se ani nezachvěla. Dokonce mu pohlédla neohroženě do očí. Joshuu to upřímně překvapilo. Nebyl namyšlený, ale věděl, jak působí na opačné pohlaví. Na přitažlivosti mu dodával nejenom obrovský majetek, ale také vzhled zděděný po pohledném otci. Nikdy si nemohl stěžovat na nedostatek žen. Ani sexu.

Ale pro tuhle ženskou by mohl být klidně Quasimodo, který si odskočil z katedrály Notre Dame a udělal si přestávku v kanceláři Black Crescentu. Sophie Armstrongová se ani v nejmenším neobtěžovala

využít výhodu své krásy. Ne že by jí to k něčemu pomohlo. O tom však nemohla mít tušení.

Uvědomil si, že je skutečně nepřátelsky a bojovně naladěná.

A zatraceně sexy.

Sophie sáhla do kabely přehozené přes rameno, vytáhla svazek papírů a bouchla jimi o Joshuův psací stůl. „O tomhle jsem mluvila. Jsou to všechny maily, které jsem vám poslala. A můžu vytáhnout telefon a přehrát hlasové zprávy, které jsem vám nechala. Je jich dohromady patnáct. Jenom jsem vás prosila, abyste brzy odpověděl. Očividně máme zcela rozličnou představu o čase, protože pro mě brzy znamená několik dnů, a vy se očividně řídíte časem Narnie.“

Joshua se proti své vůli zakuckal, což ho okamžitě zamrzelo. Neměl by být pobavený. A rozhodně by jí to neměl dát najevo.

„Zbývá vám pět vteřin,“ sdělil. Pak se předklonil a silou vůle pramenící ze zoufalství, ponížení a hrdosti, které se v něm zrodily před patnácti lety, se zaměřil opět na obrazovku počítače. „Radím vám, abyste je využila.“

Kancelář naplnilo tiché, ženské zavrčení, jehož ozvěna se zakousla Joshuovi do vnitřností a stáhla mu bolestivě svaly ve slabinách. Okamžitě mu vystalo před očima, jak Sophie zaklání hlavu, na černé prostěradlo dopadá záclona jejích vlasů a na štíhlém hrdle jí vyřezávají perličky potu. A zároveň vrčí, tentokrát však nedočkavěji, hladověji...

Panebože, musí tu ženskou vystrnadit z kanceláře.

„Předpokládám, že tyhle manýry král-uděluje-audienci-poddaným spoustu lidí zastraší, ale musím vás zklamat. Na mě to nefunguje.“ Sophie si překřížila paže na prsou a Joshua zalapal po dechu. Kdyby v tu chvíli sestoupil z nebes sám Ježíš Kristus a varoval ho, že nemá podléhat primitivním pudům, nedokázal

by odtrhnout oči od malých, ale pevných ňader, která vystoupila pod látkou prostých bílých šatů. Zaplavil ho pocit viny. Není jako otec. Nehltá ženy pohledem, ani se k nim nechová jako k pastvě pro oči stvořené pouze pro jeho potěšení. Nechová se tak dokonce ani k ženám, které ho dohánějí k erekci. „Říkám vám to ještě jednou, podobně jako v poslední hlasové zprávě a dvou mailech: ten článek napíšu tak i tak. S vámi i bez vás. Ale *s vámi* by to bylo lepší.

Článek. Jaký článek?

Joshuy se zmocnila zlá předtucha.

„Opakuju,“ prohlásil pevným tónem, aniž by dal v nejmenším najevo paniku, která mu sevřela žebra jako čelisti svéráku. „Co po mně, krucinál, chcete?“

„Píšu pro *Falling Brook Chronicle* článek k výročí fiaska společnosti Black Crescent. A na rozdíl od všech článků, které od té době vyšly, bych do něj chtěla zahrnout rozhovor se současným výkonným ředitelem.“

Do Joshuy se zakousl ledový a diamantově tvrdý hněv. Tak ostrý, že by se jím dalo řezat sklo. Na jazyku se mu zachvělo „vypadněte“. Podařilo se mu však ta slova polknout. Nehodlal před touhle ženskou projevit jakékoliv emoce. Před ženskou, která se snaží otevřít staré nezahojené rány a připomenout je široké veřejnosti. Která chce oživit noční můru, upozornit, jak otec vyplenil rodinná konta, ukradl svým klientům miliony, zmizel neznámo kam, opustil ho a předhodil matku s bratry vlkům. Vystavil je odsuzujícím pohledům a hlasité šuškaně. A v něm zanechal neutuchající pocit viny, že se kvůli otcovým činům ocitlo na mizině deset rodin. Zůstala v něm trýznivá bolest a zklamání, že ho zradil člověk, který ho vychovával, kterého miloval a kterého si vážil.

Ta zatracená novinářka netuší, jak je ta vina tíživá. Jak mu doléhá na bedra a jak občas hrozí, že ho

zadusí. Netuší, že se stalo jeho posláním, aby si s tou vinou poradil. Když otec zmizel, neměl se o koho opřít, a nezbylo mu nic jiného než vzít zodpovědnost do vlastních rukou. Musel odškodnit postižené rodiny, aby je nepopohnaly k soudu a nevyžadovaly peníze, které otec nestihl ukradnout. V době, kdy se matka stáhla z vysoké společnosti ve Falling Brook v New Jersey. Kdy jeho bratr dvojče Jacob utekl do Evropy, aby při cestách s batohem na zádech zapomněl na problémy, a mladší bratr Oliver odešel ze školy a stal se z něj ukázkový playboy včetně silného návyku na kokain.

Nic na prestižní univerzitě ze skupiny Ivy League, dokonce ani přednášky ekonomie, na nichž trval otec, ho nepřipravilo na to, že zůstane sám, zarmoucený a vyděšený z toho, že mu na mladých ramenou leží osud nejenom vlastní rodiny, ale také deseti ostatních. Že bude muset učinit těžké rozhodnutí a pohřbít své sny, aby mohl napravit sny ostatních.

Velice rychle dospěl. Příliš rychle.

A rozhodně nepotřebuje článek sepsaný ctižádostivou novinářkou, i kdyby měla obličej královny víl a tělo modelky předvádějící prádlo Victoria Secret. Nedovolí, aby ho ta ženská zatáhla zpátky do zoufalých, neutěšených časů, kdy nedýchal vzduch, ale strach.

„Ne.“

Joshua jí musel připsat k dobru, že sebou při zvuku jeho rázné, jednoznačné odpovědi ani netrhla.

Místo toho naklonila hlavu, při čemž se jí svezly přes rameno husté karamelově zlaté vlasy, a zadívala se na něj, jako by byl problém, který je třeba vyřešit. Nebo protivník, jehož je třeba přemoci a přišpendlit k zemi.

„Každý začátek je těžký. Chápu, že se vám se mnou nechce mluvit –“

„Vážně?“ skočil jí do řeči Joshua se zatrpklostí v hlase a okamžitě se v duchu proklel, že dal najevo i tohle málo. Během uplynulých patnácti let se naučil, že si nemůže dovolit ukázat jakoukoliv slabinu, jinak se mu dostane obvinění, že je stejný jako otec. Ostatní lidé směli dělat chyby. Jemu bylo tohle privilegium odepřeno. Ostatní mohli klopýtnout a zůstalo to v soukromí, zatímco jeho škobrtnutí se okamžitě dostala do všech novin a sloupků na internetu. Včetně *jejích* novin. „Takže vy jste zažila, jak že jste to trefně nazvala? – fiasko a psaly o něm všechny americké noviny? Včetně *Falling Brook Chronicle*? Pokud si dobře pamatuju, tenhle plátek je jeden z nejkritičtějších a nejkrutějších. Výborně,“ pokračoval Joshua, aniž by jí poskytl příležitost k odpovědi. „Vzhledem k tomu, že máte osobní zkušenost, určitě pochopíte, proč končím tenhle rozhovor.“

Četla jsem ty staré články z *Chronicle* a máte pravdu, postavily se k celé té záležitosti dost... nevybíravě,“ připustila Sophie. Pak se odmlčela a ve vzduchu zůstala viset věta: *vy se jim divíte?* „Ty články jsem nepsala já. Sice mě neznáte, ale studovala jsem na Severozápadní univerzitě a mám bakaláře a magistra věd v oboru žurnalistiky. Během studia jsem se podílela na projektu, který pomohl osvobodit muže odsouzeného neprávem na doživotí. Také jsem vyhrála několik novinářských soutěží a obdržela pár poměrně významných cen za investigativní novinářinu. Nechci podrobit Black Crescent zdrcující kritice. Naopak bych ten článek chtěl napsat z úplně jiného úhlu: z pohledu zapomenutého umělce. Zjistila jsem, že jste býval uznávaný výtvarník –“

„To stačí.“ Joshua se postavil a opřel se dlaněmi o stůl.

Krucinál, jenom tohle ne. Dolehla na něj drtivá bolest a sevřela mu hrdlo a hrudník.

Umělcem ho nikdo nenazval dlouhých patnáct let. A stejně dlouho nevzal do ruky fotoaparát ani štětec. Kdysi patřily k jeho typickým dílům monumentální koláže zabývající se aspekty války a lidských práv. Vkládal do těch děl své srdce, ztrácel se v čase a vyjadřoval jimi své myšlenky za pomoci nejrozličnějších materiálů, kovu, novin, knih a dokonce i kousků oblečení. Po otcově zmizení však hodil tyhle dětinskosti za hlavu. Alespoň tak jim Vernon říkal: nazýval Joshuovu vášeň koníčkem pro malého děti.

Jako by provedl lobotomii na své duši. Nyní nevléval svůj hněv, zármutek a bolest do umění, ale držel je pod pokličkou. A když se přesto pokoušely prorazit ven, přetavoval je do snahy vybudovat z Black Crescent solventní a prosperující firmu, jakou kdysi bývala. Nebo je vybíjel na boxovacím pytlí v tělocvičně.

Celý ten malér s hedgeovým fondem mu nepřinesl nic dobrého, jen konec umělecké kariéry, rozpad vztahu s bratry, zdrcenou matku, břímě hanby a zruinovanou rodinnou firmu. Sám si to však *takhle* vybral.

V uhlících po požárů zůstaly úlomky jeho hrdosti, které mu napomohly najít sílu a odhodlání, aby dospěl k rozhodnutí.

A Sophie Armstrongová se ho teď snaží připravit i o tuhle hrdost.

Ne. To nedovolí.

„Pane Lowelle,“ zkusila to Sophie znovu a potřásla při tom krátce hlavou.

Joshua ji však opět utnul: „Mám dneska spoustu práce a už jste dávno přesáhla třicet vteřin, které jsem vám přidělil. Náš rozhovor je u konce. Musíte odejít,“ nakázal jí s vědomím, že jeho matka by se otrásla hrůzou, kdyby slyšela, jak odhodil dobré vychování, jež mu od dětství vštěpovala. Nehodlal si to

však vyčítat. Tahle ženská si to jediné zaslouží, protože štourá v oblastech života, které nejsou určeny pro veřejnost.

„Dobře, tak odejdu,“ opáčila Sophie, ale v nic v tónu jejího hlasu nenaznačovalo, že by se vzdala. Dokonce se vypjala v ramenu a vystrčila bradu. Byla sice nejméně o třicet centimetrů menší, ale přesto se jí podařilo podívat se na Joshua seshora, s bojovým leskem ve stříbřitých očích. „Snažíte se vymazat minulost, ale existují jisté věci, které se vám nepodaří pohřbít, ani kdybyste se snažil sebevíc. Pravda si vždycky najde cestu na povrch.“

„Zejména když se najdou novináři vyzbrojení lopatou, ochotní pustit se v zájmu zvýšeného prodeje výtisků do kopání.“

Sophie stiskla plné rty a v očích se jí rozhořel oheň. Joshua čekal, zcela nehybný až na srdce bušící divoce v hrudi a příval horkého očekávání v žilách.

Na souboj ho už dávno nikdo nevyzval. Ne od té doby, co dokázal, že je synem svého otce, co se týče podnikání a občas také nemilosrdnosti. Ale Sophie Armstrongová... Patrně se jí tahle informace nedonesla, protože ho probodávala pohledem, vysoké lícní kosi zabarvené malinko dočervena, jako by mu chtěla skočit po hrdle. Joshua dokonce doufal, že to udělá. Není ro perverzní? Že chce, aby se na něj přitiskla svým drobným, téměř křehkým tělem, a chytila ho jemnými, ale schopně působícími prsty za krk... a nepustila ho a snažila se ho dál dusit i poté, co se zmocnil jejích úst?

Ano, z toho by se mu mohla zatočit hlava. A bylo by to skutečně perverzní.

Ale přesto... Joshua si to dokázal dobře představit. Skoro cítil tlak na krku. A chtěl ho. Toužil po něm.

Ne však natolik, aby otevřel staré, sotva zajizvené

rány a poskytl jí příležitost stát se hvězdou v novinách.

„Děkuju za váš čas, pane Lowelle,“ pravila Sophie nakonec a Joshua pocítil obrovské zklamání.

Panebože, co se to s ním děje? Chtěl – ne, potřeboval – aby přestala otravovat s tím „zapomenutým umělcem“ a vypadla z jeho kanceláře.

Sophie se otočila na nudně béžových podpatcích a vykročila přes místnost ke dveřím kanceláře. Bez jediného ohlédnutí jimi prošla. Joshua napůl čekal, že za sebou zabouchne, ale tiché, konečné zaklapnutí mu přišlo kupodivu mnohem hrozivější.

Jako varovný výstřel těsně nad hlavou.